

Jill Mansell

Melkein
täydellinen
kesä

BAZAR

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Melkein
täydellinen
kesä

BAZAR

Ensimmäinen painos
Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Englanninkielinen alkuteos *An Almost Perfect Summer*
Copyright © 2025 Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-870-031-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Ihanalle lapsenlapselleni Jessille

Käsitys ihmisestä saattoi muuttua.

Kun Nella oli pari minuuttia sitten saapunut Dubarry'sin maatilamyymälän edessä olevalle parkkipaikalle, hän oli pannut merkille mutatahrojen peittämästä autosta nousseen miehen ja antanut tälle mielessään yhdeksän tähteä. Tosin ehkä niitä olisi pitänyt olla vain kahdeksan, sillä autoa ei ollut selvästikään pesty kuukausiin.

Mutta koska Nella ei antanut koskaan täyttä kymppiä – kukaan ei ollut täydellinen – niin kahdeksankin oli oikein hyvä pistemäärä. Mies oli arviolta kolmissakymmenissä, ja hänellä oli yllään musta mokkanahkatakki, kuluneet farkut ja Timberlandin kengät, ja hänen kasvoillaan välähti hymy, kun hän piti kaupan ovea auki sieltä tulevalle punapäälle.

Siinä vasta oli valloittava hymy. Ei ihme, että nainen punastui.

Sisällä kaupassa oli paljon väkeä, ja siellä tuoksui herkkuliselta valkosipuliselta kotiruuulta. Nella ihaili värikkäitä tuoretuoteröykkiöitä ja kylmäkaappirivejä, joissa oli deli-tuotteita, erilaisia kullanuskeita piirakoita, hedelmämehuja ja laaja viinivalikoima. Ihmiset kävivät tällaisessa paikassa voidakseen leveillä kavereilleen tekevänsä ostoksensa täällä, ja Nella ymmärsi kyllä, miksi. Hän haravoi kauppaat katseellaan

ja löysi etsimänsä suuren korkealaatuisia sipsejä, pähkinöitä, keksejä ja lukemattomia eri juustoja notkuvan saarekkeen takaa.

Kun hän tuli kaupan perimmäisessä nurkassa olevaan kukkapisteeseen, hänen ulkona näkemänsä mies seiso siellä tutkimassa hopeanväristen ämpäreiden kukkavalikoimaa ja yritti selvästi päättää, mitä ostaisi.

Nella näki miehen selän takaa juuri haluamansa laisen kimpun ja miehen ohi päästäkseen sanoi: ”Sori.”

Mutta mies astui sekunnin murto-osaa aiemmin eteenpäin ja nosti ämpäristä kimpun auringonlaskun oransseja ruusuja. Sitten Nellan äänen kuultuaan hän kääntyi ja siirtyi tottelevaisesti sivuun.

”Voi ei!” Nella tuijotti nyt tyhjää ämpäriä.

Mies näytti hämmästyneeltä. ”Mikä hätänä?”

Nella vilkaisi miehen kädessä olevaa sidottua kukkakimppua. ”Sori, yritin vain ottaa tuon kimpun juuri ennen kuin sinä...”

”Juuri ennen kuin ehdin ensin? Osoittaa, että kummallakin meistä on erinomainen maku.”

”Siltä näyttää.” Nella hymyili ja ihaili miehen pitkiä, tummia ripsiä odottaessaan, että tämä luovuttaisi taistelun, kuten kuka tahansa kunnan mies tekisi.

Kun mieskin odotti peittelemättömän huvittuneena, Nella sanoi: ”Sori, mutta...”

”Sanot taas noin, mutta minusta ei vaikuta siltä, että olisit pahoillasi mistään”, mies huomautti.

Oho. Kaveri pelasi kovaa peliä.

”Olen pahoillani siitä, että nappasit viimeisen oranssin ruusukimpun”, Nella vastasi.

”Muun värisiä on vaikka millä mitalla. Valitse niistä”, mies ehdotti kättään laajassa kaaressa heilauttaen.

Nellan olisi selitettävä. ”Kukat ovat ukkini haudalle. Ja oranssit ruusut olivat hänen lempikukkiaan.”

”Varmasti. Nämä ovat kauniita.” Nellan kilpakumppani kohotti kulmiaan selvästikään uskomatta hänen sanojaan. ”Ja minä vien nämä erään minulle hyvin tärkeän naisen syntymäpäiville, sillä oranssi on hänenkin lempivärisensä. Muuten olisit tietysti saanut kimpun. Sori vaan.”

”Ja nyt sinä puolestasi et ole yhtään pahoillasi.” Tämä oli naurettavaa. Kuvitella, että hän oli ollut antaa miehelle yhdeksän tähteä. Arvio oli tehty kaukaa ja osoitti, ettei ulkonäkö kertonut kaikkea.

Mikä törppö.

Mies kallisti päätään. ”Mitä olisit tehnyt, jos olisit tullut tänne ja nähnyt, ettei täällä ole oransseja ruusuja?”

”Olisin ajanut seuraavaan paikkaan, jossa myydään kukkia, ja toivonut, että siellä olisi niitä.”

”Oikeasti?”

Nella nyökkäsi. ”Ehdottomasti.”

”Entä jos sielläkään ei olisi niitä?”

Tämä ei mennyt yhtään suunnitelmien mukaan. ”Etsisin, kunnes löytäisin niitä jostain.”

”Olet sinnikäs.” Mies katsoi Nellaa arvioivasti. ”Jatkatko aina, kunnes saat haluamasi?”

Vihjasiko mies, että hän oli pilalle hemmoteltu ja itsekeskeinen? ”Kyse ei ole siitä, mitä *minä* haluan, vaan siitä, mistä ukki pitäisi”, Nella vastasi.

”Ovatko kukat todella hänen haudalleen? Vai huijaatko minua?”

Nella pudisti päätään. ”En valehtele kuolleista sukulaisista.”

”Onko niitä paljon?”

”Kaikki sukulaiseni ovat kuolleet.”

Nyt miehen katse kiinnittyi Nellan kasvoihin aivan kuin hän aikoi porautua Nellan päähän lukeakseen tämän ajatukset. Viimein mies nyökkäsi ja sanoi: ”Olen pahoillani. Ja tällä kertaa tarkoitan sitä.” Hän ojensi ruusut, ja sitten hänen kasvoilleen kohosi aito hymy, jollaisen Nella oli vähän aikaa sitten ulkona nähnyt. ”Ole hyvä, ota nämä. Sinun kanssasi on ollut hauska mitellä. Terveisiä ukillesi.”

Hurraa, voitto! Ja sen ohessa syllisyuden häivähdys. Nellan hartiat rentoutuivat, ja hän otti kukat. ”Kiitos. Tämä merkitsee paljon.”

”Niinkö?” Mies kuulosti nyt leikkisältä. ”Kuten mitä?”

Kuten sitä, että minä voitin.

”Se merkitsee, että saat olla ylpeä itsestäsi. Olet tehnyt hyvän työn ventovieraalle.” Nella epäroï ja kysyi sitten: ”Mitä sinä nyt teet? Ajatko seuraavaan kauppaan, jossa myydään kukkia?”

Mies kääntyi virnistäen ja otti toisesta ämpäristä inkaliljakimpun. ”Ei hätää, synttärísankari pitää keltaisistakin kukista.”

Mies oli koko ajan vain pelleillyt hänen kanssaan – omaksi huvikseen ja ehkä myös antaakseen hänelle opetuksen siitä hyvästä, että hän oli pitänyt oranssien ruusujen sodan voittamista itsestäänselvyytenä.

”No, kiitos vielä kerran”, Nella sanoi.

”Minne ukkisi on haudattu?”

Nella kohotti kulmiaan. ”Tarkistatko yhä tarinaani?”

”Ehkä.” Yläpuolella välkkyvät hopeiset jouluvalot valaisivat miehen vaaleaa tukkaa.

”St Maryn kirkon hautausmaalle Starbournen. Mene sinne huomenna, niin näet nämä hänen haudallaan.”

”Asutko täällä?”

Nella pudisti päätänsä. ”Tulin vain pikavisiitille. Asun Manchesterissa ja palaan illalla sinne.”

Miehen silmät olivat siniset, liki yönsiniset, ja nyt ne kiilsivät – mahdollisesti pienestä harmituksesta, sillä nyt kohtausmisesta, joka olisi saattanut olla lupaava ja merkityksellinen, ei tulisi sellaista. Tilanne oli sama kuin selaisi Tinderiä, näkisi siellä jonkun kiinnostusta herättävän ihmisen mutta huomaisi sitten, että hän asui satojen kilometrien päässä. Silloin swaippasi vasemmalle ja jatkoi selaamista, sillä miksi vaivautua pyyhkäisemään oikealle?

Mies oli viettänyt vain neljä ja puoli minuuttia maatilamyymälässä napit vastakkain hankalaksi heittäytyneen tuntemattoman naisen seurassa.

Nella arveli, että mielessään mies swaippasi hänet nyt ruudulta ja elämästään.

”Vai niin”, mies sanoi hyväluontoisesti hymyillen. ”Harmi.”

Nella maksoi ruusut, lähti kaupasta ja nousi autoonsa. Starbournen kylään oli tietä pitkin vain viiden kilometrin matka. Tuntui oudolta palata sinne näin pitkän ajan kuluttua – ukin eläessä hän oli käynyt siellä parin kuukauden välein, mutta ukin kuoltua hänellä ei ollut enää mitään syytä jatkaa käyntejä.

Hän oli tullut eilen Stroudiin ystävänsä kihlajaisiin, jotka oli pidetty paikallisessa hotellissa, ja uteliaisuus oli tuonut hänet tänään tänne. Koska Stroudista oli Starbournen vain kaksikymmentäviisi kilometriä eikä hänen tarvinnut palata Manchesteriin ennen iltaa, hän oli aamulla hetken mielijohteesta

päättänyt ajaa kreivikunnan halki kylään, jonne oli äitinsä kuoleman jälkeen asettunut Vernon-ukin luo. Hän veisi ukin haudalle tämän lempiruusuja, kiertelisi sen jälkeen kylässä, tervehtisi kaikkia niitä, jotka ehkä vielä muistaisivat hänet, ja katsoisi, oliko paikka muuttunut yhtään hänen viimekertaisen vierailunsa jälkeen.

Matkalla autoradiosta alkoi soida kappale, joka sai Nellan niskakarvat nousemaan pystyyn, sillä jo alkusoinnut toivat mieleen epämiellyttäviä muistoja. *Uh, tuota ei tarvitse kuulla.* Nella vaihtoi kanavaa ja huokaisi helpotuksesta, kun autossa alkoi sen sijaan pauhata Killersin *Mr Brightside*. Paljon parempi. Tällä kertaa esiin nousi onnellisia muistoja Barcelonassa rannalla tanssimisesta Espanjan kuumen auringon porottaessa lämpimälle iholle... toisin kuin täällä keskellä joulukuuta, jolloin lämpötila oli nollan alapuolella ja jyrkän rinteen laella tiet olivat yhä jäästä ja kuurasta liukkaat. Onneksi hän oli taitava kuski.

Valitettavasti joku muu ei ollut. Hetkeä myöhemmin takaa tulla jyrästi harmaa pakettiauto, joka kaarsi rajusti ohittaakseen Nellan edessä olevassa mutkassa samalla kun vastakkaisesta suunnasta ilmestyi näkyviin heitä kohti kiitävä moottoripyöräilijä.

Nella painoi jarrua ja tempaisi ratista vasemmalle, moottoripyöräilijä ampaisi ohi, ja harmaan pakettiauton kuljettaja painoi tallan pohjaan, kaarsi takaisin tien vasemmalle puolelle Nellan eteen, ja sen renkaat pitivät jollain konstilla asvaltilla, kun taas Nellan auto lähti pysäyttämättömään sivuluisuun. Hän ehti ainoastaan ajatella *Tämä on menoa*, ennen kuin edessä oli pöpelikkö, auton spoileri iskeytyi kiviaitaan ja maailma äkkiä pimeni.

Musta muuttui harmaaksi.

Sitten vaaleamman harmaaksi.

Hälinää. Ihmiset huusivat jossain taustalla, missä ikinä tausta sitten olikin.

Aub...

Metallin kirskuntaa.

”Herrajumala”, ääni sanoi odottamattoman läheltä. ”Hei, kuuletko minua? Pystytkö avaamaan silmäsi?”

Se oli vaikeampaa kuin Nella oli kuvitellut ja vaati useamman yrityksen, aivan kuin hänet olisi herätetty syvästä unesta tunti nukahtamisen jälkeen. Mutta hän sai silmät auki, räpytteli niitä hitaasti ja yritti saada tolkkua näkemästään. Edessä näkyi kiviaita, ja ylhäältä roikkuvat puunoksat olivat painuneet tuulilasia vasten. Sen enempää hän ei nyt jaksanut ajatella. Hän sulki silmänsä ja avasi ne uudestaan. Aivosumu alkoi kirkastua yhdessä näkökentän kanssa, ja hän pudisti vähän päätänsä. Auts, se ei ollut mikään paras idea se.

”Älä liiku”, komensi ääni, joka kuulosti jotenkin tutulta mutta eri asiayhteydestä. Nella kallisti päätänsä varovasti oikealta vasemmalle ja näki, että matkustajanpuoleisella penkillä istui hänen maatilamyymälässä tapaamansa mies ja katseli häntä.

”Minähän kielsin liikkumasta”, mies muistutti, mutta hänen äänensä ei ollut vihainen.

Kaikki oli edelleen sumuista ja unenomaista. ”Mitä sinä minun autossani teet? Olenko kidnapannut sinut?” Nella kysyi.

”Ei, et ole. Autosi suistui kiviaitaa päin. Sano, mihin sinua koskee.”

”Olen ihan kunnossa. Se oli vain pikku törmäys.” Nella kohotti kättään ja kosketti päänsä oikeaa puolta, joka oli iskeytynyt sivuikkunaa vasten.

”Tiedätkö, kuka olet?”

”Kyllä, joo.”

”Eli?” Mies tutkaili häntä huolestuneena.

”Ai, olen Nella. Nella Hughes.”

”Hyvä.” Mies nyökkäsi.

”Olenko oikeassa? *Onko* se nimeni?”

”En tiedä. Voin katsoa käsilaukustasi.”

”Ei tarvitse. Olen satavarmasti minä. Tänään on perjantai kuudestoista joulukuuta. Kuusi kertaa yksitoista on jotain kuuden- ja seitsemänkymmenen välissä tai vähän yli tai alle sen. Mitä mieltä olet, pitäisikö minun yrittää peruuttaa pois tästä kiviaidasta?”

”Ehkei juuri nyt. Poliisi ja ambulanssi ovat tulossa. Missä kunnossa kätesi ja jalkasi ovat? Koskeeko niihin?”

”En usko.”

”Entä rintaan?”

”Rinnassani ei ole mitään vikaa. Tosin...” Nella levitti collegensa kaula-aukkoa, kurkisti sisään ja huomasi, että hänellä oli yllään mukavat vihreäraidalliset rintaliivit.

”Tosin mitä?” Mies kuulosti nyt huolestuneelta.

”Ystäväni Trish sanoo, että pitäisi aina käyttää kauniita alusvaatteita siltä varalta, jos jää bussin alle. Olisin tehnyt niin, jos olisin tiennyt, että käy näin.”

”No, sille ei voi enää mitään.”

”Luuletko, että lääkärit ja hoitajat nauravat, kun näkevät rintsikkani?”

Mies hymyili ensimmäistä kertaa. ”He tuskin hätkähtävät niiden näkemistä. Paljonko kuusi kertaa yksitoista on?”

Tällä kertaa Nella tiesi vastauksen. ”Kuusikymmentäkuusi.”

”Hyvä.”

”Seurasitko sinä minua? Maatilamyymälästä tänne?”

”En. En siis mitenkään karmivalla tavalla. Olin vain menossa samaan suuntaan ja sitten näin autosi suistuvan tieltä ja tulin auttamaan. En tiennyt, että juuri sinä olit autossa, ennen kuin avasin matkustajanpuoleisen oven. Olit minuutin verran taju kankaalla. Aluksi pelkäsin, että olit...”

”Kuollut?”

Mies nyökkäsi. ”Niin.”

Nellan mieleen palautui laulu, joka oli soinut radiossa juuri ennen onnettomuutta. Jon Bon Jovi oli laulanut *Wanted Dead or Alive*. Hän ei ollut halunnut kuunnella sitä ja oli vaihtanut kanavaa.

”Ei hätää, en ole”, Nella sanoi samalla kun kaukaa kuului paikalle kiitävän ambulanssin ääni. ”Olen edelleen elävien kirjoissa.”

”Hauska kuulla”, maatilamyymälämies sanoi samalla kun poliisiauton sireeni liittyi mukaan ambulanssin ujellukseen ja rytmikkäästi välähtelevät sähkönsiniset valot täyttivät auton. ”Viranomaiset tarvitsevat lähiomaisesi yhteystiedot.”

”Minulla ei ole ainuttakaan lähiomaista.” Nella kurtisti kulmiaan yrittäessään muistella. ”Enkö jo sanonut sitä? He saavat tyytyä sen sijaan pomooni.”

Päivä ei aina mennyt niin kuin oli odottanut.

Nick Callaghan ei todellakaan ollut suunnitellut viettävänsä koko iltapäivää paikallisen sairaalan päivystyksessä pitämällä seuraa tuiki tuntemattomalle naiselle, joka puolestaan oli viettänyt iltapäivän inttamällä, ettei Nickin tarvinnut jäädä sinne. Mutta Nick ei ollut kyennyt lähtemään, ei ollut halunnut lähteä. Jokin Nella Hughesissa kosketti hänen sisintään ja oli pitänyt hänet istumassa äärettömän epämukavalla muovituolilla tuntikausia ennen kuin lääkäri oli ilmoittanut, että Nella otettaisiin yöksi tarkkailuun.

Nella ei ollut pitänyt sitä tarpeellisena. Hän oli antanut lausunnon poliisille, eikä päätä särkenyt enää kovinkaan paljon – hän oli valmis lähtemään kotiin. ”Olen ihan kunnossa”, hän väitti. ”Minua ei tarvitse pitää täällä.”

”Teemme niin varmuuden vuoksi”, lääkäri ilmoitti.

”Mutta minähän sain vain kuhmun päähän!”

”Kyse on kyllä vähän vakavammasta.” Lääkäri katsoi Nickiä vahvistusta hakien. ”Ystäväsihän oli tajuton, kun tulit onnettomuuspaikalle.”

Nick nyökkäsi. ”Pitää paikkansa.”

”Mutta nyt kaikki on hyvin”, Nella aneli.

”Tämä on vakiomenettely. Meidän on pidettävä sinua silmällä.”

Nella huokaisi. ”Inhoan sairaaloita.”

Lääkäri hymyili. ”Minäkään en aina pidä niistä. Jos kaikki näyttää huomisaamuna hyvältä, saat lähteä kotiin. Sovitaanko näin?”

”Hyvä on”, Nella myöntyi. ”Ja sori rintaliiveistäni.”

”Ei mitään.” Lääkäri kääntyi huvittuneena Nickiä kohti. ”Heti kun hän saa terveen paperit, voit tulla hakemaan hänet ja viedä kotiin.”

”En edes tiedä, kuka tämä mies on”, Nella sanoi. ”Tai missä hän asuu.”

Lääkäri vilkaisi Nickiä ilmeisen huolestuneena siitä, että Nellalla saattaisi sittenkin olla muistivaikeuksia.

”Eikä sinun muutenkaan tarvitse tulla hakemaan minua. Voin mennä taksilla rautatieasemalle. Mutta voisitko tehdä minulle yhden ison palveluksen?” Nella katsoi Nickiä ja osoitti sitten oranssia ruusukimppua, joka lepäsi hänen ambulanssin kyydissä tänne tuodun pienen matkalaukkunsa päällä. ”Olisi hienoa, jos voisit viedä kukat ukin haudalle ja kertoa hänelle, miksen päässyt itse paikalle. Hänen nimensä on Vernon Hughes, ja hänen hautansa on hautausmaan vasemmalla laidalla, lähellä isoa, prameaa muistomerkkiä, jonka päällä on kultaisia enkeleitä ja –”

”Mitä jos tulen hakemaan sinut huomisaamuna täältä? Silloin voit viedä kukat itse haudalle”, Nick ehdotti.

Osastolla hoitajat olivat kiireisiä mutta iloisia, viereisessä sängyssä oleva nainen oli antanut Nellalle reilun kourallisen Quality Street -toffeeekarkkeja aamiaisen kyytipojaksi, ja oikeaan ohimoon tullut mustelma oli niin vaikuttavan violetti, että tuntui asianmukaiselta käyttää vastaavanlaista luomiväriä.

Parasta kaikesta, lääkäri oli osastokierrolla tutkinut hänet ja tullut vakuuttuneeksi, että hän oli kotiutuskunnossa.

Vaatteet päällä, lähtövalmiina risti-istunnassa sängyllä Nella otti puhelimensa ja soitti Nick Callaghanin eilen antamaan

numeroon. Jos se edes oli miehen oikea nimi. Olisipa hauskaa, jos numero olisikin tämän omasta päästään keksimä.

Mutta ei, Nick vastasi puhelimeen toisella tuuttauksella.

”Ei häitää, jos olet muuttanut mielesi”, Nella aloitti. ”Voin ottaa taksin ja –”

”En ole muuttanut mieltäni. Oletko saanut lähtöluvan?”

”Joo, yhdessä vankilastavapautumiskortin kanssa. Voit tulla hakemaan minut milloin vain, jos olet varma, ettei siitä ole vaivaa. Olen osastolla 4 B.”

”Lähden heti matkaan.” Kuulosti siltä kuin Nick olisi hymyillyt. ”Varaudu siihen, että vien sinulta jalat alta.”

Kun Nick puolen tunnin kuluttua saapui osastolle, Nella ei ollut ainoa, joka huomasi hänet.

”Aika hyvä pakkaus”, sanoi Pam, toffeekarkkikuningatar. ”Jos olisin viisikymmentä vuotta nuorempi, yrittäisin iskeä hänet.”

”Ole ihmisiksi, Pam”, hänen sidettään vaihtava nuori sairaanhoitaja tokaisi, vilkaisi sitten Nickiä ja punastui.

”Se juuri on ongelma”, Pam nurisi. ”Minun on pitänyt olla ihmisiksi kaksikymmentäviisivuotiaasta asti. Olen helkkarin kyllästynyt hauskuuden puutteeseen.” Hän iski Nellalle silmää. ”Katsokin, tyttö, että otat tuosta kaverista kaiken ilon irti.”

Nick virnisti ottaessaan Nellan viikonloppulaukun. ”Oletko valmis?”

”Enemmän kuin valmis. Ei tarvitse”, hän lisäsi, kun Nick tarjosi käsivarttaan. ”En ole invalidi, olen ihan kunnossa.”

Ulkona oli alkanut sataa lunta. Teräksenharmaalta taivaalta putoili hiljakseen suuria lumihöyryviä, kun he ajoivat Starbournea kohti. Jonkin ajan päästä Nick hidasti tienmutkassa ja sanoi: ”Tässä se tapahtui.”

Nellan auto oli tietysti siirretty pois paikalta – tosin tarkkaan ottaen se ei ollut hänen autonsa vaan Tommyn. Poliisi oli huolehtinut, että se oli viety läheiseen autokorjaamoon, jossa se korjattaisiin, elleivät vakuutustarkastajat katsoisi, että se olisi lunastuskunnossa. Nella näki katkenneita puunkoksia, ja kiviaidassa näkyi jälkiä osumasta, mutta se oli sentään pystyssä.

”Minulla oli onnea.” Nella kävi ajatuksissaan auton tieltä suistumista uudestaan läpi, kosketti turvonnutta mustelmaa ohimollaan ja värähti. ”Olisi voinut käydä paljon pahemminkin.”

”Älä ajattele sitä.” Nick jatkoi matkaa onnettomuuspaikan ohi.

”Itse asiassa sitä on hyvä ajatella”, Nella huomautti. ”Olisin voinut kuolla. Voisin olla nyt hengetön. Sitä sietää miettiä. Joka aamu suurin osaa ihmisistä pitää herättyään itsestään-selvänä, että edessä on taas yksi tavallinen päivä. Heidän päähänsä ei tule, että mitä tahansa voi tapahtua ja elämä muuttua täysin. Tai että se voi päättyä.”

”Hilpeä ajatus”, Nick totesi.

”Aina sanotaan, että ihmisen pitäisi elää jokainen päivä kuin se olisi viimeinen, mutta suurin osa ihmisistä ei tee niin.”

”Sekö nyt on tarkoituksena? Elää jokainen päivä kuin se olisi viimeinen?”

Nella nauroi. ”Ei, siitä seuraisi sekasorto. Kuvittele, jos kaikki tekisivät niin. Jokainen käyttäisi rahaa, jota ei ole, ja päätyisi velkavankeuteen. Ihmisen on oltava järkevä ja suunniteltava tulevaisuutta. Ja toivottava, ettei kuole ennen kuin suunnitelmat toteutuvat.”

Nickin suupielet kohosivat. ”Oletko sinä järkevä?”

”Olen.”

”Supertehokas?”

”Ehdottomasti.”

”Anna kun arvaan. Hyvin itsenäinen.”

He olivat tavanneet vasta eilen, mutta Nick tulkitsi häntä hyvin. Nella näki, että edessä lumen keskellä häämötti Starbournen tiekyltti. ”Se on ainoa mahdollinen tapa”, Nella vastasi ja kysyi uteliaisuudesta: ”Mikä sai sinut sanomaan noin?”

Nick kohautti olkapäitään. ”Jotenkin vain tuntuu kuin tuntisin sinut.”

Et tunne.

Kun he muutaman minuutin päästä tulivat kylään, Nella nosti puhelimensa ilmaan ja videoi edessä avautuvan näyn. Starbourn oli yksi sellaisista pittoreskeista paikoista, jotka ulkomaiset turistit halusivat Cotswoldsissa käydessään nähdä, monia muita kyliä suurempi ja tulvillaan omanlaistaan viehätystä. Leveän pääkadun varrella oli suloinen sekamelska rivi- ja paritaloja sekä isoja omakotitaloja kadehdittavan hienoine pihoineen, ja siellä täällä niiden välissä näkyi kauppoja, liiketiloja ja pari pubia. Ja koska oli joulukuu, lähes jokaisessa ikkunassa oli joulukoristeita ja ulkona jouluvaloja, ja kolmionmuotoisen nurmialueen keskellä sotamuistomerkin vieressä seisoi komea joulukuusi.

Lumihiihtaleiden putoillessa taivaalta ja alkaessa kertyä katoille ja jalkakäytävälle näky oli kuin suoraan Instagram-postauksesta.

Nella jatkoi kuvaamista, kun he ajoivat eteenpäin. Hän tunnisti rakennukset, tottahan toki, mutta hänen viimekertaisen käyntinsä jälkeen oli tapahtunut muutoksiakin: kylään oli tullut pari uutta, hänelle tuntematonta kauppa samalla kun

jokunen muu oli poistunut, liiketilojen yläpuolella oli uusia nimiä, ja etuovia oli maalattu uusilla, kirkkailla väreillä.

Paikka ei tuntunut ihan kodilta – hän ei ollut asunut täällä niin pitkään – mutta ukin talo toisi kaikki muistot taas mieleen.

Mutta vielä ei ollut sen aika. Hän kävisi ensin ukin haudalla, ja sinne Nick oli nyt häntä viemässä. Tämä ajoi kateetun bussipysäkin ohi ja kääntyi sitten kirkon edessä olevalle parkkipaikalle.

Nick jäi autoon odottamaan, kun Nella lähti oranssit ruusut kädessään polkua pitkin hautausmaan vasemmalle laidalle. Hän kulki pramean, kultaisten enkelien koristaman muistomerkin ohi, joka oli pystytetty kunnioitettavat sataviisi vuotta eläneen Eunice Honeywellin haudalle ja jossa luki ihailua herättävästi: *Pysyi koko ikänsä naimattomana haluamatta koskaan avioitua.*

Nella tuli ukkinsa haudalle, jonka harmaa marmorikivi oli yhtä hillitty ja vaatimaton kuin Vernon itse, sillä ukki oli itse valinnut ja myös maksanut sen saatuaan tietää sairautensa johtavan kuolemaan. Nella tiesi hänen tehneen sen siksi, että ukki oli rakastanut häntä yhtä paljon kuin hän ukkia ja oli halunnut säästää hänet suruaikana kaikelta ylimääräiseltä.

Nella täytti metallimaljakon vesipostista, asetteli ruusut siihen parhaan kykynsä mukaan, vaikka ne eivät säilyisikään pitkään tässä säässä, ja poisti haudalta rikkaruohot ja jäätyneet lehdet.

”Hei ukki, minä tässä. Jouduin vähän taistelemaan lempiruusuistasi, mutta arvaa mitä? Minä voitin. Sitten joku idiootti ajoi niin, että autoni suistui kiviaitaa päin, mutta olen ihan kunnossa. Olen yhä Tommylla töissä Manchesterissa. Hän

on tietysti oikea painajainen vanhoine kujeineen, mutta yritän parhaani mukaan pitää hänet ruodussa.” Nella piti tauon ja jatkoi sitten: ”Täällä sataa tänään lunta. Muistatko lumiukon, jonka teimme takapihalle heti sen jälkeen, kun olin muuttanut luoksesi? Sanoin, että olin liian vanha tekemään lumiukkoja, jolloin sinä sanoit, että hyvä on, voisin jäädä sisälle siksi aikaa, kun sinä tekisit sen.” Nella hymyili muistikuvalla, sillä katsottuaan kolme minuuttia Tin Cottagen olohuoneen pienestä ikkunasta ukkia, joka oli alkanut pyörittää lumipalloja lumiukon vartaloa varten, hän ei ollut voinut olla ryntäämättä ulos ukin seuraksi. Sinä päivänä hän oli oppinut, että koskaan ei ollut liian vanha tekemään lumiukkoa tai käymään lumisotaa.

”Minun on ehdittävä illansuussa junaan, mutta sitä ennen käyn vanhalla kotitalollamme. Katson, miltä siellä näyttää, ja tarkistan, ovatko uudet omistajat pitäneet vihannesmaan sinun vaatimuksiasi vastaavassa kunnossa.” Nella virnisti ja taputti hautakiveä. ”Siinä on kuule kova työ.”

Autolle palattuaan Nella sanoi: ”Anteeksi. Kestikö minulla liian pitkään? Yritin olla viivyttellemättä.”

Nick pudisti päätään. ”Ei haittaa. Minusta on kiva, että juttelit ukillesi.”

”Olitko asentanut haudalle kuuntelulaitteen?”

Nick hymyili. ”Näin huultesi liikkuvan. Ja elehdit käsilläsi, kun puhut. Hei, nyt on keskipäivä. Jos haluat lounasta, Angelissa on hyvää ruokaa.”

Nick oli jo tarjoutunut viemään Nellan rautatieasemalle. ”Ei sinun tarvitse nähdä näin paljon vaivaa.”

”Ei niin. Mutta haluaisin viedä sinut syömään. Ja minulla on nälkä.”

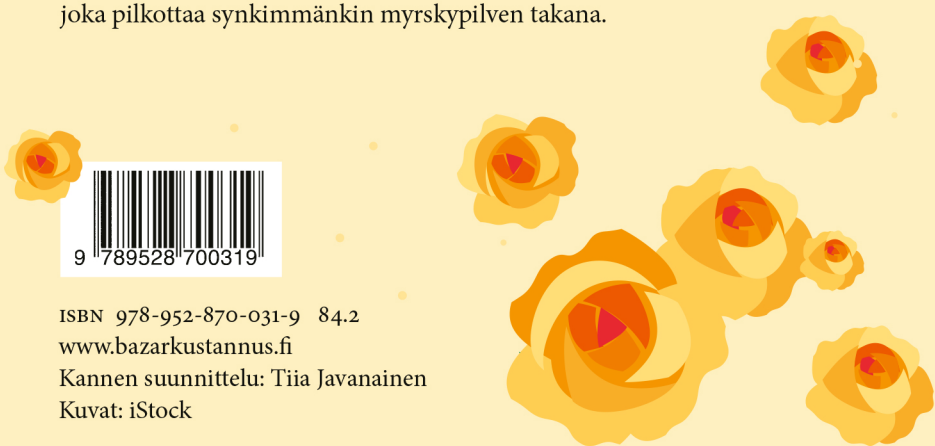

Kenelläkään heistä ei ollut aikomusta rakastua

Nella ei osaa päättää, mikä Nickissä kiehtoo eniten: hurmaava hymy, terävä huumori vai se, miten mies tuntuu tutulta heti ensitapaamisella. Harmi vain, että he asuvat kaukana toisistaan. Kun Nella yllättäen menettää työnsä, hänelle avautuu uusi mahdollisuus – täydelliseltä kuulostava pesti hurmaavassa lomakylässä. On vain yksi mutta: pomona toimii Nick.

Lomakylään saapuu myös Hollywood-tähti Lizzie, joka on päättänyt pitää taukoa ihmisistä, tai no, miehistä. Tunnelmallinen maalaisidylli ja uudet naapurit kuitenkin houkuttelevat häntä avaamaan sydäntään uudelleen. Pieni flirtti ei olisi pahitteeksi... mutta kenen kanssa? Komean Nickin vai sittenkin vaiteliaan Matthew'n? Kun menneisyydestä alkaa paljastua yllättäviä yhteensattumia, todellisuus asettuu uusiin uomiin.

Jill Mansellin kesäisen lämmin romaani muistuttaa auringosta, joka pilkottaa synkimmänkin myrskypilven takana.

ISBN 978-952-870-031-9 84.2
www.bazarkustannus.fi
Kannen suunnittelu: Tiia Javanainen
Kuvat: iStock